

JULIE OLIVIA

*If It
Makes You
Happy*

Vertaling Nikki Greveling

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Julie Olivia

Copyright bonus hoofdstuk: © 2025 Julie Olivia

Oorspronkelijke titel: *If It Makes You Happy*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Nikki Greveling

Omslagontwerp: Lila Selle

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagillustraties: Eva Garcia

Illustraties binnenwerk: Autumn illustrations © DiViArt / Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2062 4

ISBN 978 94 027 7760 4 (e-book)

NUR 302

Eerste druk augustus 2026

Originele uitgave verschenen bij Berkley, een imprint van Penguin Random House LLC, 1745 Broadway, New York, NY 10019.

BERKLEY and the BERKLEY & B colophon are registered trademarks of Penguin Random House LLC.

If It Makes You Happy was originally self-published, in different form, in 2024.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Bericht van de auteur

Dit boek is mijn liefdesbrief aan de herfstmaanden en de periode van eind jaren negentig. Er zijn gezellige oogstfestivals, knisperende bladeren, halloweenversieringen en thanksgivingtaarten! Zet je schrap voor een aantal romcomclichés uit de jaren negentig. Ik kon het niet laten.

Hoewel dit boek gevuld is met leuke nostalgie en een herfstige sfeer, wil ik jullie ook graag wijzen op de volgende triggerwarnings:

- * Gedetailleerde seksscènes
- * Expliciet taalgebruik
- * De dood van een ouder door een hartaanval (niet omschreven)
- * Het verlies van een geliefde
- * Ouderverlating
- * Echtscheiding
- * Vreemdgaan (niet omschreven en niet door de hoofdpersonages)

Vrienden, wees lief voor jezelf terwijl je leest.

Goed, pak een dekentje, steek gezellig een kaars aan en keer terug naar de herfst van 1997!

Xo, Julie O.

Playlist

1. 'One Headlight' – The Wallflowers
2. 'There She Goes' – Sixpence None the Richer
3. 'No Rain' – Blind Melon
4. 'Dreams' – The Cranberries
5. 'Real World' – Matchbox Twenty
6. 'Say You'll Be There' – Spice Girls
7. 'Black' – Pearl Jam
8. 'I Want You' – Savage Garden
9. 'I Put a Spell on You' – Nina Simone
10. 'Sex & Candy' – Marcy Playground
11. 'Lovefool' – The Cardigans
12. 'Linger' – The Cranberries
13. 'You Gotta Be' – Des'ree
14. 'Come as You Are' – Nirvana
15. 'You Were Meant for Me' – Jewel
16. 'Save Tonight' – Eagle-Eye Cherry
17. 'Head Over Feet' – Alanis Morissette
18. 'Uptown Girl' – Billy Joel
19. 'If It Makes You Happy' – Sheryl Crow

Proloog

MICHELLE

JULI 1997

Ik heb me zo goed mogelijk voorbereid op vandaag – ik heb mijn simpele zwarte jurk klaargelegd, de bloemen opgehaald, de pastoor gesproken – maar het stond niet op mijn to-dolijst om op de wake van mijn moeder aan mijn familie te vertellen dat ik ben gescheiden.

‘Ik vertrek over vijf minuten,’ fluistert Allen op scherpe toon in mijn oor.

‘Ik weet het.’

‘Ik vertel het ze als jij het niet doet.’

Ik knars met mijn tanden. ‘Ik weet het.’

Allen mag zijn vlucht niet missen. Tuurlijk, mijn ex-man had ook een vlucht kunnen boeken voor morgen na de uitvaartdienst, maar als je niet langer legaal vastzit aan een familie doet het er misschien niet meer toe of je aandacht schenkt aan je ex-schoonmoeder.

Ik beweeg het hangertje van mijn dunne ketting heen en weer terwijl ik naar de lange rij bezoekers in de kapel staar. Ik dwing mezelf te glimlachen naar iemand die ik niet herken.

Ik adem scherp in en daarna langzaam weer uit. ‘Laten we dit niet vandaag doen.’

Allen kijkt weg. Zijn lip krult op. ‘Ja, maar we moeten ze wel samen het nieuws vertellen. Vandaag is onze enige kans. Het is het juiste om te doen.’

Het juiste om te doen.

Twee maanden geleden belde een vrouw die veel energieker en jonger was dan ik naar ons huis om me te vertellen dat ze niet wist dat Allen getrouwd was. Net als hij had ze gezegd dat de waarheid vertellen ‘het juiste was om te doen’.

Ik wijs hem niet op zijn morele inconsistenties. Het heeft geen zin om een discussie te voeren die ik niet kan winnen.

We hadden mijn familie eerder moeten vertellen over ons besluit om te gaan scheiden. Zijn familie wist er al weken van af. Maar toen mijn moeders gezondheid plotseling achteruitging, voelde het nooit aan als het juiste moment. Ik was net het papierwerk aan het afronden toen pap belde om me te vertellen dat ze was overleden. Allen schraapt zijn keel en beweegt zijn handen over het jasje van zijn prachtige, op maat gemaakte pak. De meeste mannen zouden misschien zenuwachtig friemelen met de knoopjes, maar Allen is niet het soort man dat zijn zwakke plekken openlijk laat zien. Niet in zijn witte jas in het ziekenhuis. En zeker niet bij een wake.

Een heleboel aanwezigen kenden mam uit haar vroegere dagen als verpleegkundige, en er zijn zelfs een paar collega's van mij aanwezig, maar er zijn veel meer gezichten die ik niet herken. Deze rouwende vreemden dragen loszittende pakken en outfits die allang uit de mode zijn, alsof ze in hun haast niets gepast konden vinden om aan te trekken. Een oudere vrouw naast het achterste bankje draagt donkerpaarse kousen. De man naast haar heeft een bril op uit de jaren zeventig die zijn wangen verbergt.

‘Wie zijn al deze mensen?’ mompelt ik.

Allen haalt zijn schouders op.

Een familie loopt op de kist af – een man, een vrouw en twee dochters. Ze behoren tot de nieuwere gezichten. De man slaat een lange arm om een slank tienermeisje met dun blond haar dat langs haar met rode vlekken bedekte en betraande gezicht hangt. Een veel jonger meisje zit op zijn heup en houdt zijn stropdas vast. Zijn vrouw – ik ga ervan uit dat ze zijn getrouwd – staat achter hen met haar armen over elkaar geslagen en een boeket bloemen.

Ik vraag me af of ze gelukkig zijn. Allen en ik hadden samen besloten – als één front, zoals altijd – om geen kinderen te krijgen. We stelden onze carrière te veel op prijs, en ons keurige herenhuis, dat zich geen krijtstrepen op de muren kon veroorloven. Onze vloerkleden waren te duur om melk op te morsen. Kinderen waren te wild en wij waren dat... níét.

Ik kijk toe terwijl de vader zijn aanhankelijke dochttertje neerzet. Hij neemt het boeket over van zijn vrouw en kijkt over de menigte heen die zich een weg door de kerk baant. Ik vraag me af naar wie hij op zoek is. Zijn ogen schieten naar ons en vallen op mij.

Zijn blik blijft haken, als een rits die vast komt te zitten in de stof en tegen mijn buik drukt, draadjes met zich meetrekkend. Ik kan mijn ogen niet van hem losrukken. En hij de zijne ook niet van mij.

Op een bepaalde manier is hij traditioneel knap – net zoals Allen. Zijn hoekige kaken zijn geschoren en de hoge jukbeenderen zorgen voor scherpe lijnen boven zijn wangen. Zijn adamsappel steekt uit in zijn brede nek, die overloopt in prominente sleutelbenen die te zien zijn door de open knoopjes van zijn witte overhemd en de losse stropdas waar zijn dochter net aan had lopen trekken. Hij is langer dan de meeste mannen in de rij. Zijn jasje zit strak om zijn brede schouders. Ja, erg traditioneel knap.

Maar er zijn ook andere trekjes die hem knap maken, die Allen niet heeft. Zijn donkerbruine haar is niet kortgeknipt – de beste manier om het te omschrijven is warrig, alsof hij heeft geprobeerd er gel in te doen maar vervolgens er zijn hand te vaak doorheen heeft gehaald. Zijn neus is in het midden licht gebogen. En ook al heeft hij zijn lippen op elkaar geperst, er zit een klein kuiltje naast zijn mond. Een lachrimpel die nooit helemaal verdwijnt, zelfs niet op een wake.

Zijn blik wordt ontspannen, alsof hij mentaal een stoel voor me naar achteren schuift zodat ik bij hem kan komen zitten op dit vredige moment waarop hij alles ziet. Hij strekt zijn benen voor zich uit. Hij gaat nergens heen.

Ik haal bevend adem. Hoe kan hij zo relaxed overkomen terwijl hij naar een vreemde staart? Zijn ogen verschuiven traag naar Allen en weer terug. Ik voel zijn blik diep in mijn botten, alsof hij ziet wat ik te verbergen heb – alsof hij wéét van de scheiding.

‘Psst.’

Mijn hart slaat een slag over als ik mijn zus achter me hoor. Sara steekt haar hoofd door de deuropening van het kerkportaal achter ons.

‘Shelly, kom hier.’

Allen rolt met zijn ogen als Sara me de hal in trekt. Ik probeer nog één blik op de andere man te werpen, maar voordat ik dat kan doen valt de deur voor mijn neus dicht.

In andere, betere omstandigheden dient deze ruimte als kamer waar de bruid zich kan klaarmaken. Een ovale passpiegel bevindt zich in de hoek en er staan beklede mahoniehouten stoelen om een ronde, kleine tafel. Ik zie nog voor me hoe mijn drie bruidsmisjes vijf jaar geleden in de hoek zaten – Sara, de zus van Allen en mijn oude kamergenootje op de universiteit. Ik heb geen idee wanneer ik die voor het laatst heb gesproken.

‘Je moet met pap praten,’ zegt Sara meteen.

Ik knipper met mijn ogen en knik. 'Oké.'

'Ik heb het geprobeerd, maar -'

'Het is oké,' onderbreek ik haar. 'Maak je geen zorgen.'

Haar glanzende roze lippen trekken aan één kant een beetje omhoog, maar de lach bereikt haar ogen niet. 'Dank je. Ik heb geen idee hoe je zo...' Ze zwaait met haar hand naar mijn rechte rug. '...beheerst kunt blijven. Het lijkt altijd alsof je je nergens druk om maakt.'

Mijn kleine zus is wat gevoeliger dan ik. Ze is klein en heeft het soort witblonde haar waar vrouwen grof geld voor neerleggen – het tegenovergestelde van het bruine haar van pap en mij. Maar terwijl ik een dubbele dosis van de houtkleurige ogen van mam heb gekregen, heeft zij paps prachtige blauwe ogen geërfd, die nu glinsteren van de nog net ingehouden tranen. Ze heeft genoeg emoties voor ons allebei. Dat vind ik zo leuk aan haar.

'Hoe gaat het met je?' vraag ik.

'Goed.' Sara steekt een hand uit en begint gedachteloos mijn haar goed te doen. 'Ook al ben ik in deze walgelijk zwarte kleur gekleed. Hoe gaat het met jóú? Allen gedraagt zich vreemd. Maar goed, dat doet hij altijd eigenlijk.'

Ik maak een nietszeggend geluid terwijl mijn maag omkeert.

Ze zucht. 'Er zijn veel mensen gekomen, hè?'

Sara is aan het ratelen, dus probeer ik haar gerust te stellen door te zeggen: 'Heb je soms wat vrienden uitgenodigd van die kunstschool van je?'

Ze perst er een lach uit. 'Dat mocht ik willen. Jij zou nog een hartaanval van ze krijgen.' We verstijven allebei. Onmiddellijk worden haar ogen groot terwijl ik mijn lippen op elkaar pers. 'Dat was...'

'Per ongeluk,' maak ik haar zin af. 'Ik weet het.' Ik probeer een lach op mijn gezicht te toveren. 'Het is oké, Sara.'

Ze knikt vlug, met haar wenkbrauwen gefronst. 'Eh, maar goed... Ik geloof dat al die mensen uit Copper Run komen. Je weet dat mam erg betrokken was bij het dorp.'

'Ja, dat weet ik.'

Een jaar geleden vertrokken onze ouders naar een klein dorp in Vermont om daar een kitscherige bed and breakfast te openen. Technisch gezien was die van hen allebei, maar mam had haar hart en ziel erin gestoken. Het is niet gek dat er wat inwoners van Copper Run zijn gekomen. Mam was het soort mens voor wie je in een jaar tijd een hoop liefde en bewondering kon gaan voelen. Geef mij twee jaar in één kamer met één persoon en we zouden

nog altijd vreemden voor elkaar zijn. Misschien is dat waar het misging in mijn huwelijk.

‘Zijn ze helemaal naar Seattle gekomen?’ vraag ik. ‘Het hele land door? Is het dorp opgedoekt?’

‘Wees niet zo onaardig,’ zegt Sara glimlachend. ‘Het zijn goede mensen.’

‘Onverantwoordelijke mensen,’ zeg ik plagend, met een flauw lachje. Die lach vervaagt bijna meteen weer

Ik trek aan mijn oorlel en draai aan de kleine pareloorbel.

‘Waar is pap?’ vraag ik.

Sara bijt op haar duimnagel. ‘In de hoek.’

‘Hé,’ zeg ik, terwijl ik haar hand omlaagduw. ‘Het komt goed. Het gaat goed met mij. En het komt ook goed met jóú.’

Sara knikt langzaam en trekt me vervolgens in een stevige omhelzing. Ik hou haar vast zolang ze wil, tot ze zich terugtrekt.

Ik geef een klopje op haar schouder. ‘Ik ben zo terug.’

Aan de andere kant van de bruidskamer, in de achterste hoek, zit pap uit een groot raam naar de stad buiten te kijken. Deze kathedraal ligt op de hoek van een straat bij een kruispunt waar het doodnormaal is om te toeteren en waar een groen stoplicht betekent dat je vijf seconden geleden al het gas had moeten intrappen.

Pap heeft zijn hand op Rockets rug liggen en aait de zachte zwart-witte vacht van de hond.

Na een paar klopjes trekt de bordercollie zijn hoofd weg. Hij wandelt naar de andere muur en werpt me een blik toe alsof hij wil zeggen: *Goed. Ik heb hem getroost. Is dat genoeg voor je?* Dan ploft hij neer op zijn achterste, iets krachtiger dan noodzakelijk.

Allen had voor vandaag een oppas moeten vinden voor Rocket. Natuurlijk gaf hij daar niets om, net zoals het hem niets kon schelen dat hij me gisteren pas vertelde dat ik zijn hond had gekregen in de scheiding, omdat hij hem niet met zich mee het land uit kon nemen.

Rocket luistert niet naar mij. Hij laat zich nauwelijks door mij aaien. Maar wat moest ik dan doen? Of Rocket zou bij mij blijven, of hij zou Allen vergezellen op zijn reis om mensen in nood te helpen. Aangezien Rocket een ware prima donna is, zou hij dat vreselijk vinden, en zo harteloos ben ik niet. Technisch gezien zou hij niet eens in de kathedraal moeten zijn, maar hij valt niemand lastig – ook al doet hij alsof ik niet besta.

Paps hand hangt losjes langs zijn lichaam, daar waar Rocket net nog had gezeten. Ik steek de mijne uit en pak die van hem vast.

‘Hé, Shellfish,’ mompelt hij met een flauwe glimlach.

‘Hoe gaat het met je?’

‘Goed.’ De wallen onder zijn ogen zeggen het tegendeel. ‘En met jou?’

‘Prima,’ antwoord ik.

Hij laat mijn hand vallen en pakt dan het hangertje dat om mijn nek hangt. ‘Was deze van je moeder?’ Hij volgt de smalle ketting die over het kuiltje van mijn sleutelbeen ligt. ‘Je wordt mager.’

‘Het gaat prima met me,’ herhaal ik.

‘Ze was erg goed in het vinden van mooie dingen,’ zegt pap, meer tegen zichzelf dan tegen mij. ‘De ketting. De lakens in de herberg. Weet je, er zijn van die gehaakte onderleggers waar ze zo gek op was. De kleine linnen met de...’ Zijn stem breekt.

‘Pap...’

Hij vouwt zijn handen samen en kijkt naar de gesloten deur die naar de steeds drukker wordende kapel leidt. ‘Wie zijn er allemaal gekomen?’

‘Blijkbaar het hele dorp van Copper Run.’

‘O,’ zegt hij, zijn mondhoeken lichtjes optrekkend. ‘Goeie mensen zijn dat.’

‘Dat hoorde ik al.’

‘Hoe gaat Allen met alles om?’

Onbewust klem ik mijn kaken op elkaar. ‘Prima.’

‘Is “prima” vandaag jouw antwoord op alles?’

Een lach ontsnapt aan mijn mond. ‘Ja.’ Vanuit mijn ooghoeken zie ik Rocket met samengeknepen ogen naar me kijken. Ik knijp mijn handen tot vuisten. De hond weet dat ik het nieuws van de scheiding moet vertellen, net zoals de vreemde man in de kapel dat weet.

Maar hoe moet ik pap en Sara daarover vertellen? *Hallo, ik ben je bijna dertigjarige dochter/zus die een workaholic is en geen huwelijk in stand kan houden.*

Allen is tweeënveertig en verhuist naar een ander continent voor zijn werk en haalt alles uit het leven met een vrouw die de leeftijd heeft die ik had toen we elkaar ontmoetten.

Sara zal van streek zijn, maar ik wil niet dat iemand medelijden met me heeft. Allen wil me niet meer en ik wil hem niet dwingen te blijven. Het was een verstandig besluit. Een goed besluit. Maar ik heb geen zin om slingers op te hangen.

‘Hoe moet ik teruggaan?’ fluistert pap in een zucht.

‘Naar de wake?’ vraag ik.

‘Naar de herberg,’ verduidelijkt hij met trillende lippen. ‘Ik heb geen idee waar ze alles bewaart. Zij regelde alle rekeningen, de kalender... O god, ik kan de gasten niet bellen. Het is het drukste seizoen. We zijn bijna volledig volgeboekt. Ik kan niet... Ik kan niet...’

Ik haal diep adem. ‘Hé, we komen er wel uit. Dat doen we altijd.’

‘Jij komt er altijd uit,’ zegt hij. ‘Jij bent net zo sterk als je moeder.’

‘Nee, Sara is dat ook. Bovendien loopt ze over van energie. Ze zal het geweldig doen in de herberg.’

Hij knikt en wrijft over de zijkant van zijn hoofd. ‘Je hebt gelijk, je hebt gelijk. Ze zal een natuurtalent zijn. Je hebt gelijk.’

We weten allebei dat Sara alle goede trekjes van mam heeft overgenomen. Ze is lief, positief en heeft een enthousiaste, creatieve kant. Dat zijn de eigenschappen van iemand die een geliefde bed and breakfast runt – niet die van de ijskoude oudste dochter. Niet dat ik het überhaupt zou willen.

In december studeert Sara af en daarna zal ze de taak op zich nemen – als pap het tot die tijd volhoudt. Maar hij kijkt niet alsof hij momenteel alles op orde heeft.

De deur van de kapel gaat krakend open en het lage gebrom van gesprekken valt naar binnen. Mijn lichaam verstrakt als Allen zonder aarzelen naar binnen loopt, met zijn Valentino-schoenen tikkend op het linoleum. Rocket rent druk kwispelend op hem af. Allen geeft hem een paar klopjes en duwt hem dan zachtjes aan de kant.

‘Klaar, Shelly?’

Misschien komt het door het slaapgebrek, maar mijn hoofd is wazig door het verzoek.

Mijn vader maakt aanstalten om op te staan. ‘Is het tijd om te –’

‘Nee,’ onderbreek ik hem met een hand op zijn schouder. Allen en ik zijn praktische mensen. Zijn rationele brein is een van zijn aantrekkelijkste kanten. Ja, hij is wat kil, maar dat ben ik ook. We begrijpen elkaar – respecteren elkaar. Tenminste, tot vandaag. Zijn misplaatste drang om zijn reputatie niet te schaden is belangrijker dan het verdriet van mijn familie.

Sara loopt met gefronste wenkbrauwen naar ons toe. Ze heeft een boeket bloemen vast. ‘Deze zijn van een man in de kapel.’

Ze houdt pap de bloemen voor. Ik neem ze in zijn plaats aan, zodat hij niet nóg iets heeft om zich om te bekommeren.

Sara's ogen schieten heen en weer tussen Allen en mij. 'Is alles oké?'

Allen zucht ongeduldig.

Alsjeblieft, niet vandaag, vorm ik geluidloos met mijn mond naar hem.

Hij schudt zijn hoofd. 'Shell...'

Ik knijp mijn ogen dicht. 'Geef me even.'

'Laten we het niet moeilijker maken dan het is,' zegt Allen zeurderig.

'Wat is er aan de hand?' vraagt pap.

'Pap, het is niets. We zijn gewoon -'

En op dat moment verkondigt Allen: 'We zijn gescheiden.' De woorden echoën luid in de ruimte. Zijn ogen worden groot en die van mij ook. Ik geloof niet dat hij had verwacht dat zijn stem zo hard zou klinken, en ik had niet verwacht dat de woorden zo ongedwongen zouden zijn.

'Ik ben er morgen niet,' gaat hij verder, terwijl hij de lapellen van zijn pak rechtrekt. 'Ik vertrek zo naar het vliegveld.'

Ik voel mijn hartslag bonken in mijn nek, handen en benen. Er zit een sneetje in de palm van mijn hand door een doorn van een van de bloemen.

'Sorry dat jullie er op deze manier achter moeten komen,' zegt Allen in de stilte die voortduurt, met een blik op zijn horloge. 'Ik moet gaan. Heel veel sterkte met jullie verlies.' Hij zegt het alsof hij de afgelopen vijf jaar geen deel heeft uitgemaakt van onze familie.

En dan loopt hij achteloos weg, wat die gedachte benadrukt. Rocket probeert hem te volgen, maar Allen schudt zijn hoofd.

Mijn bloed voelt als lava en de hitte stijgt naar mijn hals en wangen. Mijn borst doet er pijn van. Ik heb geen idee of ik verdrietig, bang of boos ben. Ik ben er niet trots op dat ik in een vecht-of-vluchtreactie meestal voor vechten kies.

Ik storm achter hem aan en loop door de deur naar de hoofdruimte van de kapel, waar ik word omringd door het gezoem van gesprekken. De frisse lucht die door de open deur waait doet mijn haar wapperen en het papier van het boeket ritselen.

'We hadden moeten wachten,' snauw ik.

Allen draait zich om en kijkt om zich heen terwijl hij dichterbij komt. 'Nee, we hadden het ze eerder moeten vertellen,' mompelt hij.

'Wanneer dan?' zeg ik tandenknarsend, mijn lichaam strak van woede. Ik

begin steeds harder te praten, waardoor hij zenuwachtig begint te friemelen. *Mooi. Voel je maar ongemakkelijk.* 'In het ziekenhuis na haar hartaanval? Voor de bypass? Of in de wachtkamer, toen je collega ons vertelde dat die was mislukt?'

Allens blonde haar, dat met gel achterovergekamd was, zit nu warrig. Langs zijn slapen zie ik de eerste grijze strepen verschijnen. Happend naar adem probeert hij een lok terug te duwen. 'We hadden het ze moeten vertellen op de dag dat we de knoop doorhakten,' zegt hij. 'Want weet je, Shelly, dit is jouw probleem –'

'Ik heb geen probleem.'

'Ik had moeten weten dat je dit zo lang mogelijk voor ze geheim zou houden. Je vertelt nooit iets aan iemand. Niet aan mij. Niet aan je familie. Je kropt al je emoties op tot ze exploderen. Nou, gefeliciteerd. Hier is je explosie.'

Ik knipper vlug met mijn ogen en recht mijn rug terwijl ik in mijn vuisten knijp. 'Dat is niet waar –'

Hij buigt zich naar voren en sist: 'Waarom denk je dat ik iemand moest vinden die me wél het gevoel gaf dat ik haar partner was?'

Ik beweeg mijn hoofd met een ruk naar achteren, zo snel dat het voelt alsof iemand aan mijn haar heeft getrokken. Fluisterend pers ik eruit: 'Wat zei je?'

'Je bent zo ernstig. Je lacht bijna niet meer.' Hij somt mijn gebreken nu op zijn vingers op. 'Je moet altijd alle touwtjes in handen hebben. Is het ooit in je opgekomen dat ik dat niet wil? Denk je dat iemand dat überhaupt wil? En je stelt aan iedereen zulke hoge eisen. God, je kon je moeder niet eens vergeven voor –'

Péts.

Aanvankelijk denk ik dat dat het geluid is van mijn hart dat breekt. Dan realiseer ik me dat mijn handpalm terugkaatst van Allens wang.

Ik hap naar adem als alle lucht mijn longen verlaat.

Allen knippert met zijn ogen naar me terwijl een roze handafdruk langzaam vorm krijgt op zijn gezicht. Zonder een spier te vertrekken zegt hij zacht: 'Je verdient het om alleen te zijn.'

De woorden – definitief en bondig – echoën in mijn oren.

Ik haast me langs hem heen en loop door de dubbele deuren van de kapel. De wind loeit door mijn haar en een druppel zweet glijdt over mijn on-

derrug. De doornen van het boeket prikken in mijn huid. Er vallen bladeren van de bomen.

Toeterende auto's. Luide muziek aan de zijkant van de weg.

Hij heeft gelijk.

Ik loop over van woede en hier is mijn explosie.

Mijn wereld staat op zijn kop.

Ik heb nergens meer controle over.

September
1997

